

INGEZONDEN.

SPEZIFISCHE VERÄNDERUNGEN DES BLUTSERUMS.

Naar aanleiding van de recensie van het boekje van den arts S. G. T. BENDIEN, in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 15 Aug. 11., door prof. dr. H. T. DEELMAN, te Groningen, nemen de ondergeteekenden, G. OLDEMAN, Apotheker te Zeist en C. A. BOUMAN, arts aldaar, de vrijheid, het volgende onder Uw aandacht te brengen:

Het is den Recensent blijkbaar voorgekomen, dat de uitvlokking van eiwitten uit bloedserum, met mengsels van natrium-vanadiumzout en azijnzuur voornamelijk de basis van schrijvers werk is geweest.

Hierbij wil eerst ondergeteekende de opmerking maken, dat deze uitvlokking door hem gevonden is, einde 1925, en ongeveer Juli 1926 aan den arts BENDIEN is medegedeeld. In Januari 1926 is deze uitvlokking door ondergeteekende reeds medegedeeld aan prof. dr. W. C. DE GRAAFF te Utrecht, en diens Assistent, dr. F. TEKELENBURG. — Deze uitvlokking was n.l. door mij gevonden bij het zoeken naar een nieuwe methode van ciliënkleuring van bacteriën.

Bij mijn verdere besprekingen, in de maanden na Juli 1926 met dokter BENDIEN gehouden, is mij steeds meer gebleken, dat hem deze methode absoluut onbekend was; bovendien heb ik hem toen ingewijd in de allereerste beginselen der colloïd-chemie.

Het is dus ten onrechte, als de arts BENDIEN in zijn boekje spreekt van „meine Reaktion” wat mijns inziens niet pleit voor de oprechtheid van den schrijver.

Uit hetzelfde oogpunt wil tweede ondergeteekende beschouwen het feit, dat in de laatste weken tientallen patiënten door BENDIEN behandeld worden met zijn injecties. Prof. DEELMAN vraagt zich af, of het niet misdadig is, de hoop van honderden op te wekken met dergelijke luchtkasteelen. Momenteel liggen in het ziekenhuis te Zeist elf patiënten van elders, die zich, hopen op herstel, onder BENDIEN's behandeling hebben gesteld, en alle met inspuitingen worden behandeld.

Waar nu BENDIEN's „vinding” uitsluitend wordt voorgesteld als een mogelijke vooruitgang op diagnostisch gebied, en recensent constateert, dat er therapeutisch reëel niets is aan te bieden, wekt dit evenzeer twijfel aan de oprechtheid van den behandelenden arts.

Mogelijk zou als excuus kunnen worden aangevoerd, dat het voorloopig slechts proefnemingen betreft, en dat den patiënten niets gegarandeerd wordt op gebied van beterschap. Maar dan zijn de gevraagde honoraria daarmede wèl in frappante tegenspraak.

Bovendien zou toch zeker géén kankerlijder naar Zeist komen, indien hij niet eenige hoop koesterde, baat te zullen vinden bij de „nieuwste methode van kanker-behandeling.”

Inderdaad mag hier dus gesproken worden van „misdadig opwekken van de hoop van honderden menschen”, op wat voorloopig niet anders is dan een luchtkasteel.

Van de zelfcritiek van den schrijver, welke men in zijn boekje zooveel aantreft, is dus blijkbaar in de practijk weinig of niets over gebleven.

Met prof. DEELMAN betreuren wij ten zeerste dezen gang van zaken.

G. OLDEMAN.

C. A. BOUMAN.

AAN DE RESERVE-OFFICIEREN VAN GEZONDHEID EN DE AAN DEN MILITAIREN GENEESKUNDIGEN DIENST VERBONDEN BURGERARTSEN.

Tot voor korten tijd bestond de *Militair-Geneeskundige Vereeniging* uit gewone en buitengewone leden. Gewone leden waren de actief dienende officieren van gezondheid; als buitengewoon lid konden zoowel oud-officieren van gezondheid als reserve-officieren van gezondheid toetreden. Bij referendum onder de gewone